

คำวินิจฉัยของ นายสุจินดา ยงสุนทร ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๖๓/๒๕๕๓

วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญ เสนอเรื่องพร้อมความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจะมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยว่า ข้อความของร่างพระราชบัญญัติที่คณะรัฐมนตรีเสนอและการกระทำของนายกรัฐมนตรีและ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังขัดต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่

ความเป็นมาและข้อเท็จจริง

เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ นายทองก้อน วงศ์สมุทร และคณะ จำนวน ๑๖๓,๑๒๖ คน อันเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าห้าหมื่นคนตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐๔ ของรัฐธรรมนูญ ได้ร่วมกันเข้าชื่อ ร้องต่อประธานวุฒิสภา ขอให้ถอดถอนนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี และนายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ออกจากตำแหน่ง โดยกล่าวหาว่ามีพฤติการณ์ส่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

คำร้องของนายทองก้อน และคณะ ดังกล่าว มีใจความว่า

“...ขอให้วุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ถอดถอนนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี และนายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ออกจากตำแหน่ง เพราะมีพฤติการณ์ส่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗, ๒๘, ๓๐, ๔๘, ๒๐๑, ๒๐๕ ๒๑๒ ดังนี้

๑. นายชวน หลีกภัย และนายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ ได้ใช้อำนาจหน้าที่ทำหนังสือแสดงเจตจำนง (Letter of intent) ฉบับที่ ๒ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ และฉบับที่ ๔ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ เพื่อขอความช่วยเหลือทางวิชาการและการเงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) โดยกำหนดว่าจะแก้ไขพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทยและพระราชบัญญัติเงินตรา ต่อมา คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติรับทราบร่างแก้ไขพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย ร่างพระราชบัญญัติเงินตรา และร่างพระราชบัญญัติประกอบอีก ๒ ฉบับ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการรวมบัญชีทุนสำรองทางการเงิน จาก ๓ บัญชี เป็นบัญชีเดียว ตามที่กระทรวงการคลังเสนอ การจงใจแก้ไขพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

ตามหนังสือแสดงเจตจำนง ฯ ฉบับที่ ๔ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ เพื่อให้สามารถนำผลกำไรและผลประโยชน์ที่สะสมไว้ในบัญชีทุนสำรองเงินตราออกมาใช้ในการชำระหนี้ของรัฐ นั้น เป็นการกระทำผิดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ เนื่องจากทรัพย์สินในบัญชีทุนสำรองเงินตรามิได้เป็นของธนาคารแห่งประเทศไทยหรือเป็นของรัฐบาลหนึ่งรัฐบาลใด แต่เป็นทรัพย์สินส่วนรวมของชาติที่สะสมมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ และพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ ได้กำหนดให้แยกบัญชีของฝ่ายออกบัตรไว้ต่างหากจากทรัพย์สินของธนาคารแห่งประเทศไทยที่อยู่ในฝ่ายกิจการธนาคาร บัญชีของฝ่ายออกบัตรธนาคารประกอบด้วยบัญชีสำคัญ ๓ บัญชี ได้แก่ บัญชีทุนสำรองเงินตรา บัญชีผลประโยชน์ประจำปี และบัญชีสำรองพิเศษ พระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติวิธีการนำทรัพย์สินเข้าหรือออกจากบัญชีทุนสำรองเงินตรา บัญชีผลประโยชน์ และบัญชีสำรองพิเศษไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้เกิดความมั่นคงของสินทรัพย์ของฝ่ายออกบัตรธนาคาร ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของเงินสำรองระหว่างประเทศ (International Reserves) จึงไม่สามารถนำสินทรัพย์ที่อยู่ในบัญชีของฝ่ายออกบัตรธนาคารไปใช้เพื่อการอื่น การที่รัฐบาลถือโอกาสอ้างความจำเป็นในการแก้ไขวิกฤตภาวะการคลังของรัฐและอาศัยกระบวนการนิติบัญญัติทำลายหลักการและเจตนารมณ์ของบรรพชนโดยมิได้คำนึงถึงทางเลือกอื่น จึงเป็นการผิดประเพณีธรรมในการปกครองประเทศ และขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ หนังสือแสดงเจตจำนง ฯ และการกระทำของนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังดังกล่าวข้างต้นเป็นหลักฐานแสดงว่าบุคคลทั้งสองมีพฤติการณ์ส่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๔๘ และจงใจที่จะนำสินทรัพย์ในบัญชีทุนสำรองเงินตราออกมาใช้หนี้สินให้กับกองทุนฟื้นฟูสถาบันการเงินอันเป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าทำให้ทรัพย์สินในบัญชีทุนสำรองเงินตราต้องสูญสิ้นไป ซึ่งขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ และขัดต่อคำถวายสัตย์ปฏิญาณที่ว่า จะปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญทุกประการ ตามมาตรา ๒๐๕ และเป็นการบริหารราชการแผ่นดินที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ

๒. คณะรัฐมนตรีได้เสนอร่างกฎหมายพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. ซึ่งมีบทบัญญัติหลายมาตราขัดต่อรัฐธรรมนูญ ได้แก่ ร่างมาตรา ๑๕ ที่กำหนดให้คณะรัฐมนตรีหรืออธิบดีพิจารณาคำขออนุญาตประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว แล้วแต่กรณีให้เสร็จสิ้นภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ไต่สวนคำขอ หากพิจารณาไม่เสร็จตามกำหนด ให้ถือว่าเป็นการอนุญาตหรืออนุญาตให้คนต่างต่างนั้นประกอบธุรกิจที่ขอมาได้โดยอัตโนมัติและเมื่ออนุญาตแล้วต้องรีบออกใบอนุญาตให้ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันอนุญาต ซึ่งการบัญญัติกฎหมายในลักษณะนี้เป็นการสร้างมาตรฐานการปฏิบัติของทางราชการต่อคนไทยและคนต่างต่างไว้มีความแตกต่างกัน โดยให้สิทธิคนต่างต่างดีกว่าคนไทย

เพราะการขออนุญาตต่างๆ ของคนไทยนั้นไม่มีการกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาคำขออนุญาตเอาไว้และไม่มีความหมายที่ให้สิทธิคนไทยได้รับอนุญาตโดยอัตโนมัติเมื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถพิจารณาคำขออนุญาตให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด นอกจากนี้มาตรา ๒๒ ยังได้กำหนดให้การอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตชั่วคราวหรือคำสั่งระงับการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวชั่วคราวหรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต หรือหนังสือรับรองสิทธิในการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว มีผลเท่ากับการทูลเกล้าฯ ถวายตามคำสั่งดังกล่าว ซึ่งหมายความว่า เมื่อคนต่างด้าวได้อุทธรณ์คัดค้านคำสั่งต่างๆ ไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์แล้ว ยังสามารถประกอบธุรกิจของตนต่อไปได้ตามปกติ โดยไม่ต้องร้องขอให้มีการชะลอการบังคับตามคำสั่ง และไม่ต้องวางเงินประกันเพื่อความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตต่อภาครัฐเลย แม้จะสร้างความเสียหายขึ้นก็ตาม ในขณะที่โดยปกติการอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งในทางปกครอง หรือคำสั่งของศาล ย่อมไม่มีผลเป็นการทูลเกล้าฯ ถวายหรือชะลอการบังคับตามคำสั่งนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจหรือจะได้มีการวางหลักประกัน เพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นตามมา ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ผ่านการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีแล้ว ทั้งๆ ที่มีสาระสำคัญขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะได้มีการแก้ไขสาระสำคัญโดยกระบวนการทางนิติบัญญัติแล้วก็ตาม แต่ก็ไม่อาจทำให้การจงใจขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญหมดสิ้นไป...”

เมื่อประธานวุฒิสภาได้รับคำร้องของนายทองก้อนและคณะแล้ว ได้มีหนังสือด่วนที่สุดที่ สว ๐๐๐๘/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๓ ส่งเรื่องดังกล่าวให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติดำเนินการไต่สวนตามมาตรา ๓๐๕ ของรัฐธรรมนูญ ประกอบมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒

ต่อมาประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้มีหนังสือลับที่ ปช. ๐๐๐๖/๗๕๒ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๓ กราบเรียนประธานศาลรัฐธรรมนูญถึงข้อเท็จจริงตามที่กล่าวข้างต้นพร้อมทั้งยื่นคำร้อง สรุปความได้ว่า

“...คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุแห่งการขอให้ถอดถอนออกจากตำแหน่งดังกล่าว เป็นการกล่าวหานายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี และนายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ว่า เสนอร่างกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ จึงเป็นปัญหาว่าคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจะมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติและการกระทำของบุคคลผู้ถูกกล่าวหา ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ซึ่งเป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ และมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญ กำหนดให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภา เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย”

การรับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัย

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “คณะกรรมการ ป.ป.ช.” ได้เสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งบัญญัติว่า “ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญ ให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภา เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย” จึงมีประเด็นเบื้องต้นที่ศาลรัฐธรรมนูญจำต้องวินิจฉัยว่าคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้นเป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญ เพื่อที่ศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยให้ได้ หรือไม่ ซึ่งหลักเกณฑ์และเงื่อนไขดังกล่าวอาจสรุปได้ดังนี้

๑. องค์กรที่จะมีสิทธิเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญได้จะต้องเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ
๒. เรื่องที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยจะต้องเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริง มิใช่เป็นแต่เพียงปัญหาสมมติหรือปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต ที่เสนอมาเพื่อขอความเห็นหรือคำปรึกษาของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับการตีความบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเท่านั้น
๓. ปัญหาดังกล่าวจะต้องเป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญที่เป็นผู้เสนอเรื่อง

พิจารณาแล้วเห็นว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นองค์กรที่ได้จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญ หมวด ๑๐ ส่วนที่ ๒ และมีอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญเองโดยเฉพาะในมาตรา ๓๐๑ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีฐานะเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๖๖

ส่วนปัญหาที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นปัญหาที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำลังประสบอยู่จริง เพราะเป็นกรณีที่ประธานวุฒิสภาได้ส่งคำร้องของประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยกว่าห้าหมื่นคนที่ขอให้ถอดถอนนายชวน หลีกภัย และ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ ออกจากตำแหน่ง ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนตามมาตรา ๓๐๕ ของรัฐธรรมนูญ

สำหรับเงื่อนไขประการสุดท้ายที่ว่า ปัญหาที่เสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย จะต้องเป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น ข้าพเจ้ามีความเห็นแตกต่างจากตุลาการฝ่ายเสียงข้างมากซึ่งวินิจฉัยไม่รับคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้พิจารณาด้วยเหตุที่กรณีไม่เป็นไปตามเงื่อนไขดังกล่าว เหตุผลของข้าพเจ้ามีดังต่อไปนี้

๑. นายทองก้อน กับคณะ ได้กล่าวหาต่อประธานวุฒิสภาว่า นายชวน หลีกภัย และ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ มีพฤติการณ์ที่ “สื่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่ง

รัฐธรรมนูญ หรือกฎหมาย” เนื่องจากบุคคลทั้งสอง (๑) ได้มีหนังสือแสดงเจตจำนงไปยังกองทุนการเงินระหว่างประเทศ และต่อมาก็ได้เสนอร่างกฎหมายแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ และพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ เพื่ออนุวัติการให้เป็นไปตามหนังสือแสดงเจตจำนงดังกล่าว ซึ่งร่างกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ (๒) ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. ที่มีข้อความที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

๒. เมื่อประธานวุฒิสภาส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามมาตรา ๓๐๕ ของรัฐธรรมนูญแล้ว อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการดำเนินการดังกล่าว มีระบุไว้เป็นการเฉพาะในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ (๑) ซึ่งบัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. “ได้สวนข้อเท็จจริงและสรุปสำนวนพร้อมทั้งทำความเข้าใจเห็นเสนอต่อวุฒิสภาดำเนินการตามตรา ๓๐๕” และมาตรา ๓๐๕ วรรคสอง ยังได้กำหนดชี้ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. “ทำรายงานเสนอต่อวุฒิสภาโดยในรายงานดังกล่าวต้องระบุให้ชัดเจนว่าข้อกล่าวหาตามคำร้องขอข้อใดมีมูลหรือไม่ เพียงใด พร้อมทั้งระบุเหตุแห่งการนั้น” มูลเหตุหรือองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งแห่งความผิดที่จะทำให้เกิดการถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาในกรณีพิพาทนี้ได้ คือ ร่างพระราชบัญญัติที่บุคคลทั้งสองนี้เสนอมีข้อความที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ซึ่งเรื่องนี้ย่อมเป็นปัญหาข้อกฎหมายโดยเฉพาะ ไม่ใช่เป็นเรื่องการได้สวนข้อเท็จจริงเพียงอย่างเดียว

๓. การทำรายงานและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าข้อกล่าวหาของนายทองก้อน กับคณะ มีมูลหรือไม่ เพียงใด นั้น จึงต้องขึ้นอยู่กับ การตีความหรือการวินิจฉัยข้อกฎหมายดังกล่าวด้วยอย่างที่มีอาจหลีกเลี่ยงได้ แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่มีบทบัญญัติใดในรัฐธรรมนูญที่บัญญัติไว้โดยตรงว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ในการวินิจฉัยข้อกฎหมายนั้นหรือไม่ เพราะแม้ว่าการ “ได้สวนข้อเท็จจริง” จะเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. อยู่แล้วตาม มาตรา ๓๐๑ (๑) ของรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่ก็หาได้มีความหมายครอบคลุมไปถึงการตีความหรือการวินิจฉัยข้อกฎหมายด้วยไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอำนาจในการวินิจฉัยว่าร่างพระราชบัญญัติหรือพระราชบัญญัติใดมีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่นั้น รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้โดยชัดแจ้งว่าเป็นอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๖๒ และมาตรา ๒๖๔ ตามลำดับ นอกจากนั้นแล้ว รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๖ และมาตรา ๓๐๗ ยังได้กำหนดให้เป็นอำนาจของวุฒิสภาที่จะพิจารณาถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๓๐๓ ซึ่งการพิจารณาโดยวุฒิสภาดังกล่าวย่อมจะรวมถึงการวินิจฉัยว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาชอบด้วยรัฐธรรมนูญ หรือไม่

๔. ภายใต้อำนาจการวินิจฉัยเช่นว่านี้ ย่อมมีเหตุเพียงพอที่ทำให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เกิดข้อสงสัยในอำนาจหน้าที่ของตน กรณีจึงถือได้ว่ามีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ

เกิดขึ้นแล้วจริง ทั้งนี้ เป็นการสอดคล้องกับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑๕/๒๕๕๑ เรื่อง คณะกรรมการการเลือกตั้งขอคำวินิจฉัยในการเสียดสิทธิของบุคคลซึ่งไม่ไปเลือกตั้ง ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยเหตุและผลตามที่กล่าว จึงวินิจฉัยว่าคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นไปตาม หลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ เป็นกรณีที่มีปัญหา เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ศาลรัฐธรรมนูญชอบที่จะรับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัย

นายสุจินดา ขงสุนทร

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ